

Otevírání cest 2023

aneb

... Konečně v sedle...

Otevírání cest 18. a 19.3

Sobota 18.3.

Je to tady, letos poprvé pojedeme ven kolmo. Jsem poněkud rozladěn tím, že nepojede Standa, který si užívá přenádherný zádobol. Naproti tomu se dnes přihlásila Irena. Taky dobře. Máme spolu sraz na velmi romantickém místě – ve sklepě, kde parkujeme kola. Provedli jsme pár technických doladění a můžeme vyjet. Jsem překvapen, že veškerá Irenina technika je okamžitě použitelná a připravená.

Už musíme jet. Dnes se přesuneme na Masaryčku, kde se naložíme i s koly do vlaku a necháme se dovézt do Poříčan, kde začíná trasa dnešního výjezdu. Avšak dostat se od nás z Vršovíc na místo dnešní nakládky je poněkud svízelné. Ano, šlo by to vlakem z nádraží Vršovice na Hlavák a dojet parkem, ale na to je moc pozdě. Takže po svých. A to není jen tak. Musíme se vyškrabat nahoru na Vinohrady, pak kousek Žižkovem a fííííííí dolů k Bulharovi. Irena tuto cestu nezná, a tak se velmi podivuje, že míříme úplně jinak, než se podle ní vzdušnou čarou nalézá cíl tohoto přejezdu. Nemám však sílu na to jet do kopce a zároveň mluvit. Jen jsem řekl, že je to správně a že také pojedeme dolů.

Nejdříve však nahoru. Kdo znáte ulici Chorvatská, jistě mi dáte za pravdu, a teď mi útloucí čtenáři promiňte, ale jiné vyjádření není schopno popsat skutečnost, že je kurva nahoru! Jezdím tudy nerad a v plné sezóně stoupání zvládám i s úplnou bagáží, ale teď jedeme poprvé po zimě a o jakékoliv kondici se nedá vůbec ani snít. O to víc mě překvapilo, že jsem až nahoru vydržel v sedle. Má to však vadu. Někde v dolní části mě opustily plíce a nehodlají se ke mně vrátit. A nejspíš jsem v nich tímto výkonem uvolnil několika měsíční nános úplně všeho, co jsem vdechl a začínám velmi zhluboka kašlat. Tak to jsem fakt potřeboval.

Irena to taky dala. Ale na rozdíl ode mne jede na elektrice, a tak si pomáhala.

Přejeli jsme kolem Náměstí Jiřího z Poděbrad, vyjeli na vrchol Slavikovy a teď Rajskou Zahradou dolů. Tenhle kopec jsem směrem nahoru nikdy nevyjel. Tak je příkrý a navíc kostkovaný. Teď pouštím Mašinku a nechám ji ať se proletí. Telefon. Vyzvání dost nevybíravě. Jasně, teď budu zastavovat, asi kilometr před Masaryčkou, kde budu asi tak za tři minuty!

Na křižovatce se Seifrtovou čekám na Irenu, která se na střemhlavý let necítí. A jedem. Křižovatka U Bulhara, Hybernská, a jsme tu. Na místě srazu u hlavní tabule vidím Lenku. Dig.

Tak hurá! První letošní jízdní výprava. Teple se oblékám, nezapomenu na pláštěnku a náhradní duši a mažu na metro. Jede. Vystupuji na Hlavním nádraží a směřuji, zatím málo probouzející se Prahou, na Masaryčku. Jsem tu první. Matně ji vzpomínám, kam vlastně jedeme. Tak volám pro upřesnění, ale nikdo to pochopitelně nebere. Jsou na cestě a kvůli vyzvánějícímu mobilu nejspíš zastavovat nebudou. A už je i vidím. Shodujeme se na cíli dnešní cesty vlakem a já jdu koupit lístek pro sebe a kolo do Poříčan. Citelně podražili, ostatně jako vše....

Nastupujeme do vyřítatého vlaku a rozbalujeme snídani - já roládu - tentokrát sice kupovanou, ale i tak dobrou, Dig vylepšený čaj - dnes se mu obzvláště povedl a Irena se s chutí pouští do chleba. Lek.

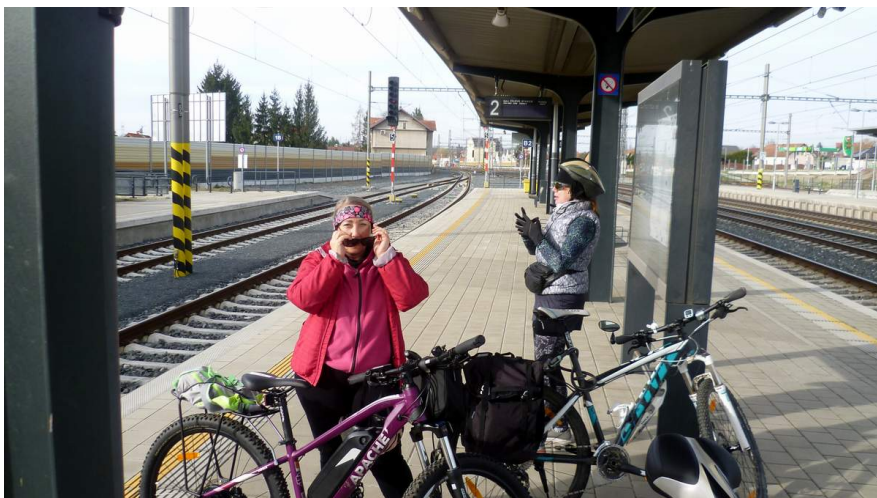
Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	0	0	0	6

Dig vytahuje připravený materiál. Nahlas čtu velmi zajímavou historii o Keltech na našem území. Ačkoliv je to dávná historie, vesměs sahající až do doby před naším letopočtem, zanechali nám tu dodnes mnohé. Kromě nás ovšem poslouchá moje čtení o Keltech i celý vagón. Vystupující paní navazuje na naše povídání a sděluje nám, že má nejen keltské příjmení ale i jejich velmi častou nemoc – cystickou fibrozu. O něco později vystupující pán, který seděl ve vedlejším oddělení, mi poděkoval za zajímavou přednášku. Povídání o Keltech nás natolik zaměstnalo, že jsme málem přejeli Poříčany.

Kvapem vystupujeme z vlaku a samozřejmě když je něco kvapem, tak je to většinou špatně. A taky že ano. Irenu něco osvitilo a vrátila se do ještě stojícího vlaku zkontrolovat, zda jsme něco nezapomněli. I zapomněli. Já jsem zapomněla. Tentokrát lahev na kolo s doma připraveným čajem. Děkuji Ireně. Lek.

Jsme tím ochuzeni o napínavé dobrodružství, které jsme s Lenkou zažili při nahánění jejich zapomenutých rukavic, také ve vlaku. Tenkrát si nás pamatoval štíplístek a podle místenky zjistil telefon na Lenku, zavolal jí a pak se poněkud kostrbatě domlouvali kde a jak se má o rukavice přihlásit. Pochopitelně, kde můžu, tam tento veselý zážitek z natáčení připomenu. Dig.

Opouštíme nástupiště. Mají tu tak velký výtah, že se tam vejde nejen Dig, ale i jeho poněkud rozměrné kolo. Jen si potřebujeme s Irenou odskočit. Vzhledem ke skutečnosti, že jsou toalety na nádrži nesmyslně zamknuté, hledáme místo kolem budovy.

Nacházíme. Ta úleva. Ranní čajový dýchánek vykonal své.

Vzhůru do sedla. Pro velký úspěch znovu projíždíme podchodem a ocitáme se na silnici, a co víc, Dig tvrdí, že jsme i na trase. Mezi mraky se pomalu křlube slunce a začíná to vypadat na krásný předjarní den. Je ovšem stále dost zima. Jedeme rovnou, opuštěnou silnicí podél koleji a zastavujeme se až u zavřené kaple Bolestné Panny Marie v Sadské. Je hned u hlavní a poněkud chátrá. Ale podle cedule s historií tomu tak vždy nebylo.

Lek.

Barokní kaple, patrně z dílny K. I. Dientzenhofera, zbudovaná v letech 1775-79. R. 1787 zrušena, r. 1792 obnovena. Stavba má složitý půdorys, je složený z průniku dvou elips, s hranolovou věží v průčelí. V interiéru iluzivní malovaný oltář z r. 1779 od V. Kramolína.

Kaple Panny Marie Bolestné

Na místě původní malé kapličky z r. 1721 byla postavena v letech 1775 - 1779 plánů Kiliána Ignáce Diezenhofera radikálně barokní kaple Panny Marie Bolestné. Stojí na složitém půdorysu vytvořeném z průniku dvou elips. Při léčivém prameni kaple byly založeny lázně. Lázeňské provozy byly později ukončeny. Kaple nyní slouží jako místo setkání a odpočinku. V kapli se sloužily bohoslužby vždy jen příležitostně, v současnosti o poutní slavnosti a to v neděli po 15. září.

Tento kostel spravuje:

Římskokatolická farnost Nymburk
Kostelní nám. 1751/9, 288 02 Nymburk

Bližší informace získáte na stránkách:

<http://nymburk.farnost.cz>

nebo na telefonním čísle: **325 512 279**

Úřední hodiny: pondělí a středa 9:00 - 11:00 hod

Po osobní domluvě lze zajistit:

Svátost křtu pro dítě: alespoň měsíc před termínem.

Příprava na svátost křtu dospělého.

Svátost manželství: alespoň 3 měsíce před termínem.

Rozhovor s knězem nebo návštěvu kněze.

Poslední rozloučení

Další aktivity konané na faře v Nymburce

Výuka náboženství: čtvrtek od 15:00 hod

Setkání matek s dětmi – Klub Serafínek: čtvrtek od 15:00 hod

Společenství mládeže: pátek v sudý týden od 19:00 hod podle domluvy

Setkání seniorů: poslední středu v měsíci od 16:00 hod

Rozpis nedělních bohoslužeb kostelů ve farnosti:

8:00 - Všejanya - kostel sv. Jana Křtitele

9:30 - Nymburk - kostel sv. Jiljí

11:15 - Sadská - kostel sv. Apolináře

Jedeme kousek po hlavní a odbočujeme vlevo do nějakých uliček a do kopce. Prý musíme přelézt nějaký terénní hrb. Je to hodně do kopce a docela dlouho. Není tedy pravdou, že Polabí je pouze rovina.

Na samém vrcholu se nachází kostel a je odtud krásný výhled i do okolí. Čteme si o tomto místě a kocháme se pohledem do okolí. V dále jsou patrně vidět dokonce Krkonoše.

Lek,

Kostel svatého Apolináře v Sadské je barokně upravený původně románský římskokatolický filiální kostel nymburské farnosti. Nachází se na vyvýšeném místě ve středočeské obci Sadská, okres Nymburk. Kostel se nachází na kopci Sadská, z něhož je za dobré viditelnosti vidět i na Sněžku. Z cesty od kostela ke hřbitovu je krásný rozhled na severovýchodní část města. Před kostelem je křížek s ukřižovaným Kristem a na zatravněném pozemku u kostela je socha sv. Václava.

VÝHLED ZE ZAHRADY KOSTELA A ZANIKLÁ OSADA EICHELBURK

Až se vynadíváte do kraje polabské nížiny, pohledte ze zidky dolů, na polední stranu vrchu. Ve 14. století tu byla založena vinice. Už se neví, kdo ji založil, zda páni, nebo Augustiniáni. Vinnou révu zde zřejmě pěstovali už kanovníci ve 12. století. Ovšem vinice se na tomto místě udržela stovky let a v 17. století prý vynášela až 150 věder vína. Koncem 18. století byla vrchnostenská vinice zrušena a pozemek rozdělen na stavební parcely se zahrádkami. Zpočátku zde vzniklo 21 domků. Tvořily samostatnou správní obec s vlastním rychtářem. Nová osada dostala název Eichelburk, na počest krajského bydžovského komisaře hraběte von Eichelberga, který řídil parcelaci vinice a prodej pozemků. Eichelburk byl k městu Sadecku připojen roku 1850. V roce 1910 zde bylo 28 čísel popisných. V roce 1929 tu pak vznikla tzv. vagonová čtvrť, kolonie obezděných vagonů, v nichž bydleli převážně dělníci zdejší cihelny. Dnes už jsou tu pěkné nové domy a ulice se jmenuje Resslova.

Zde na pozemku kostela stojí socha sv. Václava z roku 1888. Před kostelem je litinový kříž s ukřižovaným Kristem, který rovněž pochází z druhé pol. 19. století. Z cesty od kostela ke hřbitovu je krásný rozhled na severovýchodní část města a za dobrých podmínek v dálce vidíme i Krkonoše.

Sněžku jsme asi neviděli, ale část Krkonoš ano. Jsou odtud hodně daleko a vidět jsou jen slabé kontury. Irena s Digem však tvrdí, že na zasněžené sjezdovce právě viděli někoho jak si natlouk kokos. Zlatý voči, přátelé!

Putujeme krajinou v sedlech našich kol dál.

Postupně se otepluje a předjarní krajina je občas zkrášlena posly jara. Na kládách mezi poli zastavujeme na další dnešní posílnění.

Irena už trošku křučí, že ji bolí celý člověk. Já s Digem dané důvěrně známe a víme, že se to poddá. Lek,

No, ona Irena křučí s přestávkami už od výjezdu. Hned jak jsme opustili barák a popojeli kus do kopce pronesla, že je hlava děravá a zapomněla doma změkčovací plenu do jízdních kalhot. Bohužel jsme na tom byli s časem tak, že se pro ni nemohla vrátit. Dlužno však podotknout, že tento handicap, nese velmi statečně. Dig.

Cesta předjarní krajinou v sedlech velmi klidně ubíhá, kolem je krásné předjaro, a panuje pohoda. Irena najednou zastavila a něco nahlas říká, ale není ji

rozumět. Zastavujeme taky a vracíme se k ní. Aha, tak tohle ji stálo za zastávku a focení. Je tu občerstvovací kiosek a jmenuje se Irenka. Tak to jo...

Pokračujeme v pohodové jízdě až se dostáváme do dalšího zajímavého místa. Je jím Přerov nad Labem s místním skanzenem, Cyklo – velo muzeem, zámkem

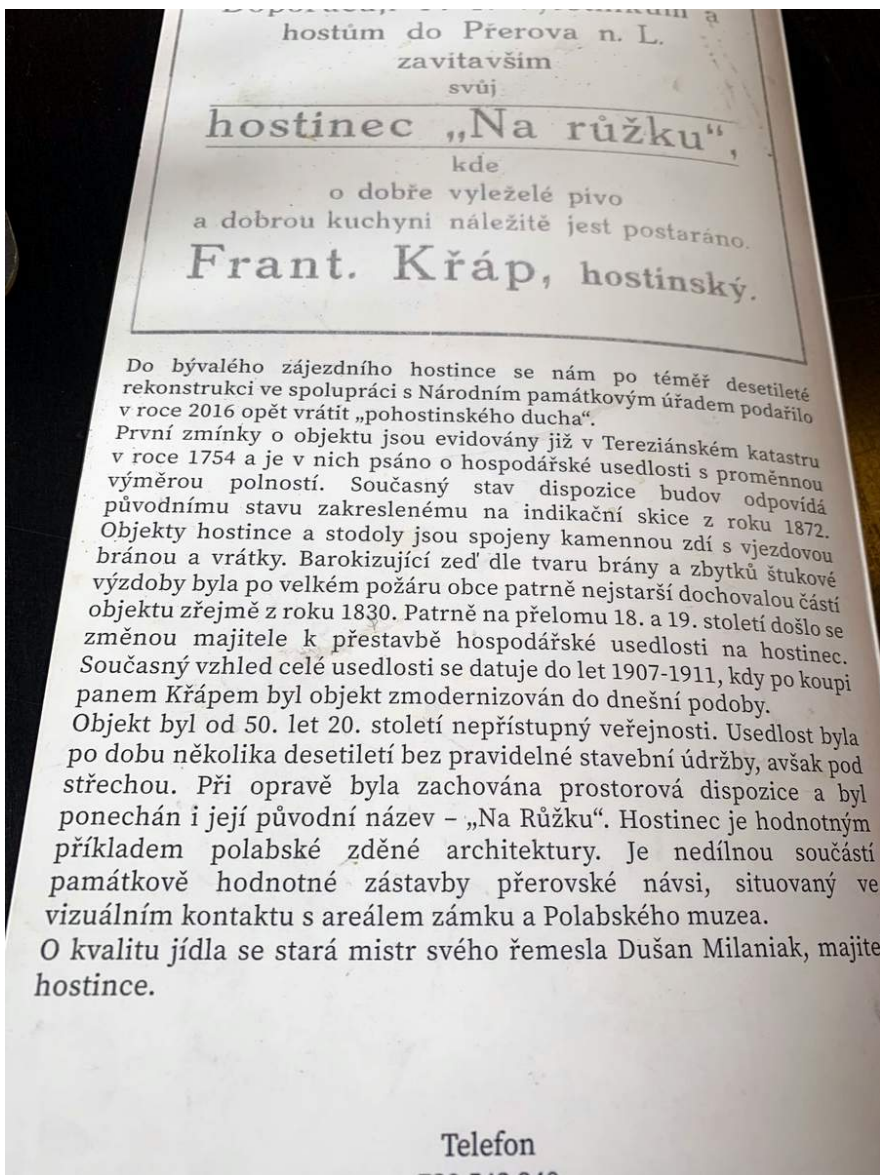
a dále i historicky velmi zajímavou restauraci. Vše prohlížíme a děláme dokumentaci tohoto zajímavého místa. A protože je čas oběda, zastavujeme se v oné restauraci s názvem Hostinec na růžku.

Nejen že zde dobře vaří, na druhé straně jídelního lístku si přečtete i historii tohoto zajímavého místa.

Leč,

Přerov nad Labem je obec ve Středočeském kraji v okrese Nymburk. Nachází se třicet kilometrů na východ od Prahy, v trojúhelníku tvořeném městy Čelákovice, Lysá nad Labem a Český Brod. Žije zde přibližně 1 200 obyvatel. V Přerově stojí renesanční zámek, na jehož úpravách se v 16. století podílel i významný císařský architekt Bonifác Wohlmut či stavitel Matteo Borgorelli, kostel a pramen sv. Vojtěcha, archeologické naleziště dokazující osídlení této oblasti už před 7 000 lety, nebo opuštěný pivovar připomínající někdejší slavnou historii polabského chmelařství. K turistickým lákadlům patří soukromé muzeum motocyklů a jízdních kol, ale hlavně nejstarší skanzen lidové architektury v českých zemích, jehož kořeny sahají až do roku 1895.

Po poledním posilnění jedeme předjarní krajinou dál. Dostáváme se na kolech k břehům Labe. Zde to již známe. Byli jsme tu na kolech již několikrát. Jedná se o návratovou trasu Čelákovice, Lázně Toušeň, Zápý hospoda V Lázních. Ovšem pokadě když po ni jedu, je jiná.

V návratové restauraci v Zápech si dávám zasloužené caffe-late. Už se těším na horkou vanu, která po dnešním prvním výjezdu bude rovněž velmi zasloužená.

Lek.

Já jsem smedný ako ťava a tak si dávám pivo. Sedíme na venkovní zahrádce a povídáme si o minulé sezóně. A je dobře. A nějak jsme prošvihli čas odjezdu, a tak si dávám druhé pivo. Dnes mi mimořádně chutná. Ale musím to utnout, protože není vhodná doba na to tady zůstat.

Jedeme návratovkou. A hele, oni tady udělali nový kruhák. Zatím vede jen směrem po naší silnici, ale brzy se tudy půjde napojit na Hradeckou dálnici. My pokračujeme přes Svěmyslice, Dehráry a Radonice do Satalic. Tady se na konečné autobusu loučíme s Lenkou. Ona si pojede přímo a rovně domů, my to máme ještě přes půl Prahy. Tak čau zejtra!

Dig.

*Kupodivu ani nejsem zcela zničená, a tak už teď se těším na zítřejší výjezd.
Leč,*

No a my jsme si v klidu dojeli do Hrdlořez, ale tady nastala změna. Obvykle se jezdí sídlištěm ke Kuflandu na Spojovací, kousek po Spojovací, pak ostrá levá a brutál nahoru Na Balkán. Pak Přes Pražačku na Vítkov, parkem volným pádem dolů, napojení na bývalou železnici, dnes stezku, ke Hlaváku. Dneska se mi přes Balkán vyloženě nechce. Takže volím cestu přes Třešňovku téměř kolmo vzhůru, pochopitelně pěšky, pak klouzavým letem k Pražským službám, vpravo na Spojovací, kus dál vlevo na Novovysočanskou a u PRE dolů a napojení na tu samou stezku. Výhoda je v tom, že víceméně držíme výšku, nevýhoda 100 metrů do nechutného kopce. A jako bonus tam stojí nákladák s korbou přes celou cestu, do kterého úkáčka nakládají hlinu. Místo pro náš průchod i s kolama je asi tak 30 centimetrů. Dali jsme to. Akorát mě začaly bolet záda. Klika je, že až domů už není žádný velký záběr. V klidu a pohodě jsme dojeli k PRE, odbočili dolů pod most a dali se po bývalé trati dolů. Jelo se se báječně. Má to tu vadu, že se tu mrcasí celý Žižkov a průjezd je pomalý a nesnadný. Zlatý čas, kdy o tom tady nikdo nevěděl. A jsme u Hlaváku. Přesněji u Bulhara, kousek od severní části nádraží. Teď po sjezdové rampě dolů a hurá do Italské. Aha, tak ruším tezi o tom, že už dneska nebude větší záběr. Malinko jsem pozapomněl na tuto pasáž. No, pojedeme kam až to půjde, zbytek dojdu pěšky. Stejně se tváří také Irena. Tu k těmto myšlenkám vede velmi otláčené pozadí. A dle jejích slov i popředí. A tak jsme svorně vytlačili naše miláčky až na sestupnou hranu ulice a padáme dolů k Vinohradské. A máme kliku, dole svítí na semaforu

zelená, takže jsme koleje doslova přeletěli a z větší části se setrvačností vyvezli nahoru k Anglické. Ten kousek už došlapat šel.

Ještě nás čeká jedna zastávka. Protože jsem doma sám člověk, a co hůř, dneska ráno mi došla zásadní přísada do vysokooktanového čaje, potřebuju nakoupit. Nejlépe tak, že dojedu domů, odložím kolo a dojdu naproti k Vietnamcovi. Irena má nápad zastavit se v Lidlu, který máme cestou. Nějak se mi nechce. Neumím říct proč, nicméně něco je špatně. Nechal jsem se ukecat. Sletěli jsme Peruckou dolů a prokličkovali k Lidlu. Odstavili jsme kola, zamkli je a věnovali se nákupu.

Pořád netuším, co je špatně. U pokladen to konečně mám. Mám potíž s naložením nákupu do bagáže. Je plná věcí, které jsem ze sebe během jízdy sundal. Venku burácí 17°C, a co jsem mohl jsem ze sebe sundal a nahnal do bagáže. Jasně že se nakonec povedlo nákupy pobrat, ale musel jsem použít veškeré zálohy a něco dokonce přikurtovat jen tak na nosič. No, a to je všechno. Za pár metrů jsme doma, parkujeme kola a loučíme se. Irena odchází poněkud zmožená a otláčena do svého čtvrtého patra, já zůstávám v přízemí.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	47	68	68	15	7 - 17

Neděle 19.3.

Dnes má svátek Josef. Škoda. Žádného v jízdním seznamu nemáme, a tedy ani nemáme koho oslavovat.

Teda jak někdo může v neděli vstávat skoro tak brzo, jako ve všední den do práce! No, může. Většinou jde o cvoky, kteří nutně potřebují tropit nějaké blbiny, či výtržnosti ne úplně obvyklé. Vstávám. Při nabootování zjišťuji, že jsem na tom nečekaně dobře. Nikde mě nic nebolí, nebo netahá, žádné křeče, čistá mysl, prostě paráda. Je pravda, že jsme to včera moc nepřeháněli, ale stejně, bylo to první větší hýbání po zimě.

Odchod z domu, nasednutí i rozjezd je neobvykle pohodový. Nicméně po včerejší zkušenosti s plicemi mimo tělesnou schránku to dnes s jízdou do kopce nebudu přehánět. Přesněji jízda končí odbočením do ulice Chorvatská. Tady se stávám peším turistou s bonusem vlečení kola do kopce. Zbylá cesta na Masaryčku, odkud, stejně jako včera, odjíždí vlak, tentokrát do Kralup, nebyla zajímavá. Po stejné trase jsem sletěl kopec U Rajské Zahrady a dobrzdil u vchodu na nádraží. Tentokrát jsem tady o dost dříve. Na tabulích svítí údaj o odjezdu vlaku do Kralup s časem 7:10. Kdyby Lenka dojela v rozmezí deseti minut, mohli bychom jej použít. Ale pozor! Jízdenka. Na rozdíl od jindy jsem ji koupil přes internet a vybavuju si nějakou poznámku o čase odjezdu. Vybalil jsem papír a dočetl se, že čas odjezdu je čas, od kdy po zbytek dne jízdenka platí. No to je tlupa idiotů. Když se to kupuje v pokladně na nádraží, platí to od půlnoci do půlnoci.

Přijela Lenka. A opravdu máme fůru času do vlaku nastoupit. Jenomže jsem přednesl potíž s jízdenkou a dohodli jsme se na nástup až do našeho vlaku za cca půl hodiny. Za případné hádky s průvodčím, nebo dokonce doplatek, či zakoupení celé nové jízdenky ta půlhodina plus nestojí. Příště si na to dám pozor a koupím jízdenku na spoj o vlak dříve.

Dig.

V neděli ráno se setkávám na Masarykově nádraží pouze s Digem. Irena nás zdraví prostřednictvím sms. Prý se dneska z důvodů otláčenin a naklepanin nezúčastní. Ale lituje, že taky nejela. Musím sdělit, že má čeho lítovat. Dig totiž naplánoval dnešní trasu naprosto úžasně. Ale popořádku....

Už ve vlaku začíná veselo. Setkáváme se totiž s upovídanou průvodčí. Já se ji ptám na možnost záměny vlaků. Důvodem byla skutečnost, že jsme mohli jet do Kralup nad Vltavou již o vlak dříve. Pokud by ovšem Dig neměl jízdenku na konkrétní vlak v určitou hodinu. Dozvídám se to, co jsem si i myslela. Je to o lidech. Správně to nejde, ovšem pokud normální průvodčí vzniklou situaci pochopí, je to možné. Dig s průvodčí diskutuje o jejím docela i psychicky náročném povolání a nutnosti stále přípravy na ně.... No, to máme všichni, co chceme své povolání vykonávat řádně. Mě se například stále mění daňové zákony...

Vylézáme z vlaku a zjišťujeme, že teplo vypadá rozhodně jinak... Navíc, ač je nádraží zánovní, panují zde socialistické zvyky. Mají tu nákladní výtah, dost velký i pro Diga, ale cestující jej mají zakázáno používat. Nezbyvá než se do podchodu dostat po schodech a další schody použít na cestu do haly a pak ven. Ještě že jedeme nalehko. Jsme před nádražím. A přestože jsme se trochu zahřáli vlácením kol po schodech, na nějaké dlouhé postávání to není. Rychle do sedel.

Jedeme předjarní krajinou a pomalu se rozehříváme. Je mi to tu povědomé. Dig se ptal, jestli to tady poznávám. Jo, ale neumím to přiřadit. Připomenul mi tedy výpravu před dvěma lety ještě v době Covidu, kdy se už smělo prodávat pivo v hospodě přes okno. Ano, je to tak. Jenom tehdy svítilo slunce a bylo tepleji.

Jede se moc pěkně a to navzdory tomu, že skončila stezka s pevným povrchem a malinko stoupáme po hlině a šotolině. A na vršku zastavuji a tohle nemůžu nechat bez vyfocení...

restauraci s názvem 'U posledních sil'. Pro kterou stranu příjezdu to asi platí? Odkud jsme přijeli to není nijak hrozné. Asi to bude platit pro stranu druhou. Po pár metrech se to potvrzuje. Vjíždíme do vesnice a jedeme z dost prudkého kopce. Dole Dig neočekávaně zpomaluje a cosi štrachá na palubě. Aha, nějak se nemůže dohodnout s navigací. Ale už to asi nějak napravil a zase jedeme. Ne moc daleko. Jen na křižovatku. Kde znovu zastavuje. Tentokrát na dýl. Fotím zatím okolní zajímavosti - potraviny s názvem Traviny

a zdejší poměrně velký kostel.

Mezi tím vychází zubaté slunce. Ne, že by nás chtělo pokousat, ale má roztřepené okraje, jako kdyby proletělo roštim proti srsti, jak by řekl Dig.

Znovu jedeme. Kolem je sluncem ozářená krajina, silnice je po rovině, rychlost přejezdu tak akorát, panuje dobrá nálada. Vjeli jsme do Kamenného Mostu. Vykroužili jsme krásnou levou odbočku z hlavní, kde jsem si skoro jistá, že jsme neměli před příjezdem autem přednost. Víc mě ale upoutala kaplička s velkým plácem před ní a tak jsem dala najevo, že chceme přibrzdit. Zastavujeme a zajiždíme na malé prostranství s pomníkem. V téhle vesnici již mají velikonoční výzdobou. Mají to zde pěkné.

Po prohlídce odjíždíme. Dig ztrácí signál v navigaci. Chvilí se motáme sem a tam v očekávání, že se přístroj chytne. *Leť.*

Nestalo se tak. Šipky a ukazatele se na obrazovce zmateně honí, zobrazují se na nepochopitelných místech a zase mizí, celý obraz se natáčí ve snaze se usadit ve směru jízdy. Tak dost! Zastavuju, vypínám celý přístroj a po chvíli opět zapínám. Žádné zlepšení. Dokonce to napsalo, že satelity nejsou k dispozici. Co je to za blbost! Jsme v otevřené krajině na úplné rovině, nikde nic, co by mohlo signál rušit. Dobrá na hovadiny nemáme čas. Přepnul jsem na Offline a bylo. Obrazovka se natočila v přibližném směru jízdy, šipka se ustálila. Pořádně jsem si prohlédl mapu a začal navigovat podle vizuálu. Nakonec, dělali jsme to tak celou dobu existence Hells až do doby, než se objevily zázračné krabičky, které to začaly dělat za nás.

Jede se velmi pěkně, slunce trochu hřeje a je dobře. Vzali jsme to zkratkou přes pole kolem dvou hnojišť a ve Zvoleněvsi jsem si ověřil, že jsem ještě ruční navigaci nezapomněl a pokračovali jsme přes Třebusice do Budče. *Dig.*

V plánu máme návštěvu starobylého místa Přemyslovců s názvem Budeč. Již cesta na místo je velmi netradiční. Polovysoké táhlé kopečky se příkře svazují dolů. No na hradiště si naši předci nemohli vybrat lepší místo. Dodnes má celá náhorní plošina výjimečnou polohu. Dig navíc připravil o tomto místě několikati stránkové povídání, a tak svačíme a pročítáme historii tohoto zajímavého místa. Doslova si představuji starobylé hradiště s jeho lidmi, příbytky a opevněním. Procházíme místní hřbitov, který je umístěn kolem jedné z nestarších, dosud fungujících rotund na našem území. Místo má skutečně i dnes velmi zvláštní atmosféru. A co víc, dozvídám se pro mě nové věci, tentokrát nejen o samotné Budči, ale i o Karlu Slavoji Amerlingovi.

Karel Slavoj Amerling (18. září 1807 Klatovy – 2. listopadu 1884 Praha-Hradčany) byl český pedagog, filozof a lékař, zakladatel novátorského všeobecně vzdělávacího ústavu Budeč vlastní koncepce, který však finančně zkrachoval (1839–1848), autor vlastní universalistické filosofie označované jako *diasofie* (česky *průvěda*), svérázný polyhistor, známý a přítel mnoha významných českých osobností své doby (např. Boženy Němcové, Antala Staška, Petra Mužáka)

Odtud tedy tolik zmínek a odkazů na Budeč. Zejména v Praze. Zbytek najdete na Wikipedii.

Památné místo Budeč, zbytky hradiště, tradicí spojovaného s památkou na knížete Václava, se nachází 17 km severozápadně od centra dnešní Prahy u obce Zákolany a její části Kováry v okrese Kladno. Jedenáct století starý kostel sv. Petra a Pavla na Budči je v jádru nejstarší stojící budovou v Česku. V roce 1967 byly hradiště i rotunda zapsány jako kulturní památky, od 30. března 1962 bylo slovanské hradiště Budeč vymezeno nařízením vlády jako národní kulturní památka.

Po krásné vsuvce padáme z prudkého kopce do údolí. V jednom místě musím dokonce sesednout z kola. Cesta vede po vymletých ohromných balvanech s posypem drobného šterku a písku, a to celé hodně z kopce. Nerada bych se pochroumala. Směrujeme k další dnešní atrakci, kterou je zřícenina hradu Okoř. Lek.

Cesta k hradu je naprosto pohodová, chvíli přírodou, chvíli po asfaltu, jede se dobře. Potkáváme několik skupinek pěších turistů, nebo spíš procházkářů. Naštěstí nepřekáží, a tak se ocitáme pod další dnešní atrakcí. Dig.

Bohužel je uzavřená. Ale i okolí hradu je zde velmi zajímavé. Místní příroda s mohutným potokem na mě udělala velký dojem. Hrad Okoř je monumentální

zřícenina umístěná kupodivu nikoliv na kopci, jak jest zvykem, nýbrž na skále v údolí. Tady by ji prostě za středověku nikdo nehledal...

Okoř je zřícenina hradu, která se nachází v západní části stejnojmenné obce Okeř, zhruba 15 km severozápadně od centra hlavního města Prahy. Od roku 1965 je chráněn jako kulturní památka. Hrad byl vystavěn v údolí mezi poli na malé skalce obtékané Zákolanským potokem v nadmořské výšce 275 m n. m.

Máme namířeno ku Praze přes Horní Kopaninu. Jedeme chvílemi přírodou, pak po silnici a také zajímavou chatovou oblastí. Co pár minut nám ale nad hlavy vřčí přistávající letadlo. Není to příliš příjemné. Letadla jsou zde již velmi nízko - logicky - jdou na přistání a jsou hlučná. Přesto všechno rotunda v Přední Kopanině ovšem za shlédnutí stojí. Je celá opravená a přímo září na kopci. Prohlížíme si ji, čteme si opět pár stránek o její historii.

Kostel, resp. rotunda svaté Máří Magdaleny v Praze - Přední Kopanině je románská rotunda, stojící na samém severozápadním okraji hlavního města Prahy, uprostřed městské části Přední Kopanina. Rotunda spadá pod správu římskokatolické farnosti v Tuchoměřicích. Okolo kostela se rozprostírá malý, zdí ohrazený hřbitov.

Dočetli jsme, doprohlídli a pokračujeme v sedle dál.

Po chvílce jízdy nějakou vedlejší silničkou směrem na Prahu zmerčím restauraci „U Drahušky“. Dlouho neváháme a krásný, zážitky nabitý dvoudenní cyklovýlet završujeme na okraji Prahy - já horkými malinami se zmrzlínou a

šlehačkou a Dig smaženým květáčkem s kroketami. Vychutnáváme si jídlo a je nám fajn.

Lek.

Po krásném odpočinku a zážití se vydáváme na závěrečnou část cesty. Pojedeme mimo hlavní, na mapě je to kreslené zeleně a cesta čárkovaně. Tedy přírodou. Jsme kousek od Divoké Šárky. Rozjíždíme se.

Kupodivu se pořád jede dobře. Slunce je sice za mrakem, není takové teplo jako při včerejším dojezdu, ale zima nám není. STOP! Tady máme odbočit doleva. Je tu v mapě kreslená cesta a ukazuje tam žlutá šipka na sloupku. Jenomže hned za asfaltem je hluboká orba. Jo. Zase jeden idiot, který ignoruje, že mu přes pozemek vede oficiální cesta. Nevadí, pojedeme rovně a pak se uvidí.

Uvidělo se po pár desítkách metrů. Je tu odbočka a myslím si, že se tudy napojíme na přerušenou cestu. Povedlo se. A tak si poklidně jedeme přírodou, nespěcháme a užíváme si jaro v sedle. V sedle. Tady musím přiznat, že i já se začínám cítit otláčeně. No, zima byla dlouhá...

Projíždíme Jenerálkou jedinou, a to hlavní silnicí, která tu je. Po divokém sjezdu se teď hrabeme do protisvahu k bývalé budově Aritmy. Ne, až nahoru nepojedeme. Bylo by to hloupé, protože bychom pak jeli po Evropské zase dolů. My za pár metrů odbočíme vlevo a pojedeme Tichou Šárkou a pak přelezeme malý kopec. Nejedeme nejrychleji. Kopec je opravdu dost nahoru. Za náma se plouží auta. Odvážnější nás předjíždějí, ostatní čekají až za zatáčku, kam není vidět. A právě tam je naše odbočka. Už jsme u ní. Signalizuji odbočení a najíždím ke středu. Zprava mě objelo auto a zmizelo za zatáčkou. Proti nic nejede, pohled do zrcátka, dobrý, všude volno. Zahájil jsem manévr odbočení. Najednou někde za mnou zahučel motor a za okamžik na to hned za mnou troubení. Jsem uprostřed manévru, za náma jsou auta, nemůžu udělat nic jiného než odbočení dokončit. Zleva se kolem mě odzadu prořítlo auto. A to až tak, že levými koly bylo mimo asfalt a zvedlo oblak prachu. Teda to je kretén! A ještě začal znovu troubit. Škoda, že to neviděl nějaký dopravník. Udělat tolik přestupků najednou! Přejetí plné čáry, předjíždění na zákazu, předjíždění na křižovatce, a padesát taky nejel. To jsou ti, kvůli kterým vznikají nehody. A těm bych bral papíry a na místě trhal bez možnosti jejich vrácení. Ostatní auta tu minutu, než jsme odbočili a odmrcasili se pryč v klidu počkala a neměla problém. Nechápu kam tenhle pablňák tak strašně pospíchal. Navíc jsem zahlédl, že je ve vaťáku a na hlavě má kulicha s bambulí. Teda co je tohle za vola!

Ocitli jsme se na prázdné silnici a po rovině pokračovali vstříc konci dnešního výjezdu. Za pár set metrů je tu ten vyhoup, který ještě musíme překonat a pak už to bude jen dobré. Ukázalo se však, že vyhoup zase tak bezvýznamný nebyl. Kromě toho to tu Lenka za pár desítek metrů poznala. Ano tady jsme před třemi týdny šli pěšky, jen na opačnou stranu. Jsme zase u chat s bledulemi a ocitáme se mezi vilkami. Mám v úmyslu

nás navést na Julisku a pak dolů do Stromovky. Najednou se mi to na palubě rozpípalo, začaly se tam dít neskutečné věci a všemu vévodil měnící se nápis “Satelit (nějaké číslo a písmena) nalezen”. Nestihl jsem to přečíst, protože se v nápisu změnilo číslo a zase to zapípalo. Když to konečně přešlo, objevila se na obrazovce šipka a modrobílá přerušovaná čára klikatící se ve zdejších uličkách. No vida, a pak že to nepůjde. Dost by mě zajímalo, kdo to zase co s GPS prováděl. Souvisí to s válkou na Ukrajině?

Navigace nás vede neomylně k cíli. Pravda, trochu jinudy, než jsem to vymyslel já, ale zdá se, že to umí kratšejc.

Jsme na Podbabě. Podjeli jsme železnici a ocitli se v Papírenské, a tedy na jedné ze severních návratových tras. Přejeli jsme kopeček a jsme ve Stromovce. A musíme hodně zvolnit. Jsme sice na stezce, ale ty houfy lidí kolem to nezajímá. Jsou roztažení všude a mocně překázejí. Dělam co můžu, abych nás odtud vyvedl na silnici podél kanálu a po ní pak dál až do cíle. Povedlo se. Z mumraje jsme venku a zase můžeme jet normálně. Jenom je škoda, že je to poslední kilometr. Prosmýkli jsme se kličkou smyčkou kolem předmostí Trójského mostu a ocitli se u metra Nádraží Holešovice. A tady je konec. Rozloučili jsme se slovy “Krásné. Tak čau za měsíc.” Lenka odjela ke vchodu do metra, já to mám ještě nějakých 8 kilometrů. Tyto se ukázaly jako naprosto nezajímavé, a tak za necelou třičtvrtěhodinu zastavuji před domem.

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	53	130	61	12	4 - 14

Epilog:

Za mně to bylo krásné, klidné a pohodové. Pravda, jsem trochu otláčen ale to se dalo celkem očekávat. Počasí vyšlo na jedničku, jen neúčast Standy mě mrzela, protože věřím, že i jemu by se tahle výprava velmi líbila. A škoda, že Irena nedala neděli. Jinak jsem spokojen.

Dig.

Oba se shodujeme na faktu, že otevírání cest bylo skutečně letošním prvním, a to i velmi povedeným počinem.

Jen tak dál!

LeK.

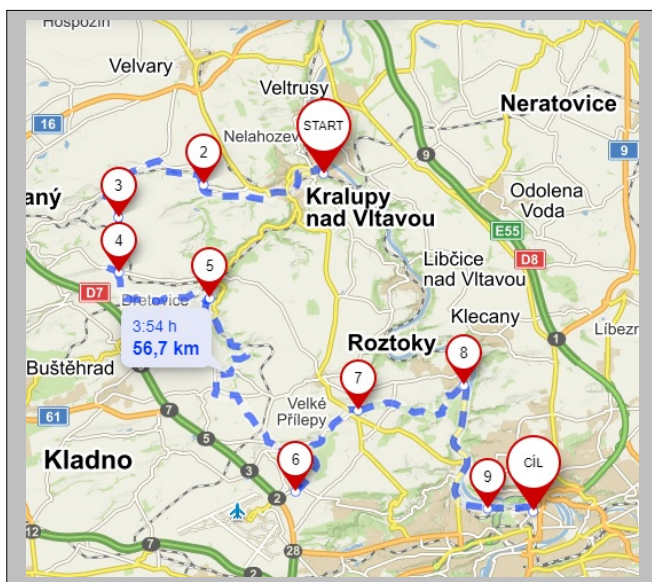
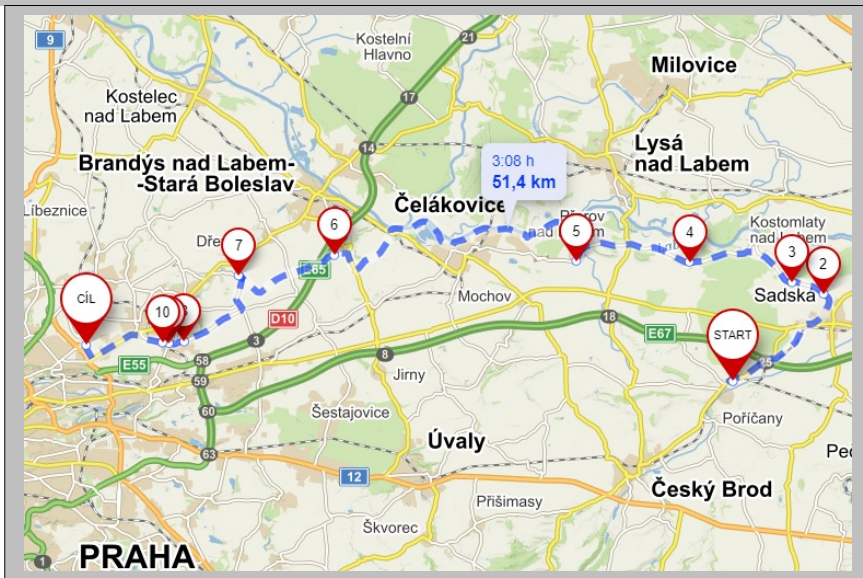
Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

tři Otevírači...: Dig, Lenka, Irena

130 km
Velikonoce

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

*Dig (Dig), Lenka (Lek), Irena (Irc), Jana (Jah), Dig (Dig) **Standa (Sar)**, Jirka (Jis).*

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

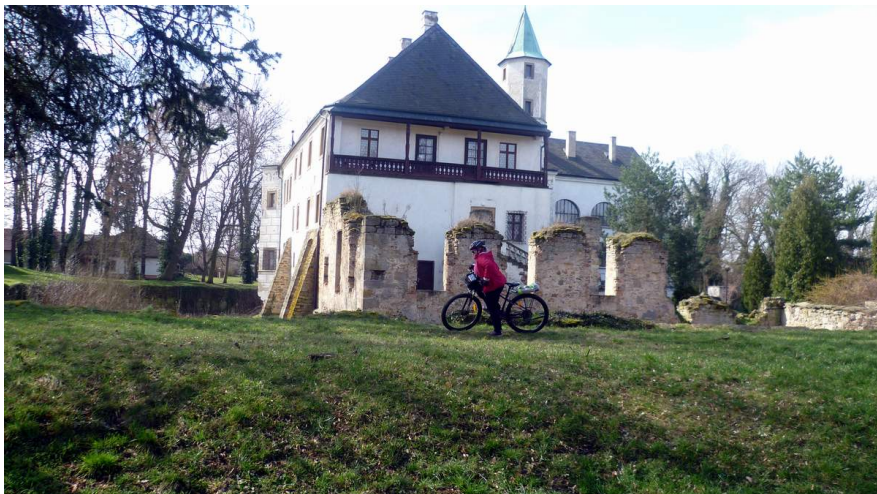
Obrazová příloha:

Jarní příroda

Odpočinek na kládách

Zámek v Přerově nad Labem s Irenou

Zámek v Přerově nad Labem Bez Ireny

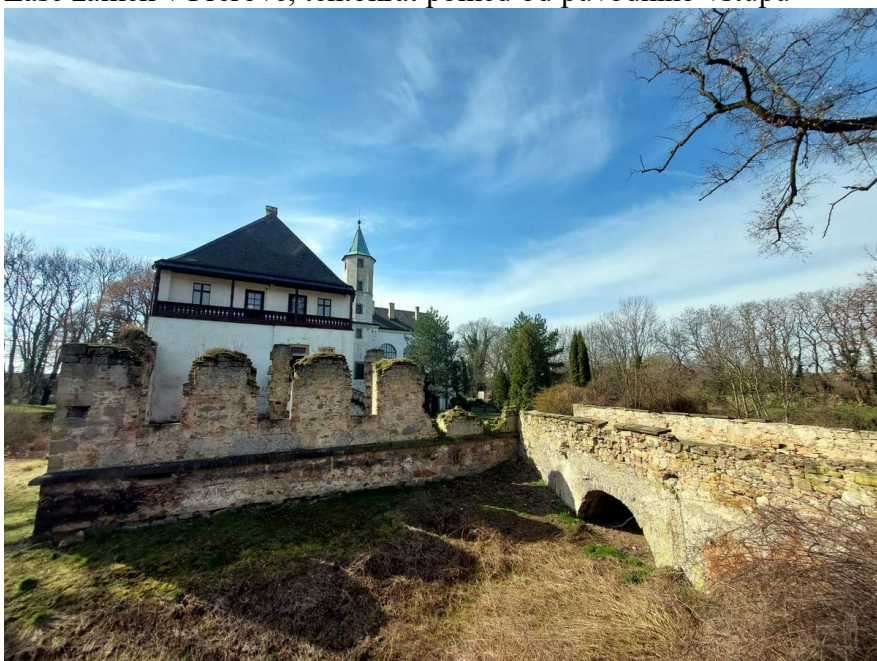
Zase zámek v Přerově, tentokrát čelní pohled

Zase zámek v Přerově, tentokrát boční pohled

Zase zámek v Přerově, tentokrát pohled od původního vstupu

Zase zámek v Přerově, tentokrát pohled od původního vstupu jenom jiný úhel pohledu

Zase zámek v Přerově, tentokrát s velkým přiblížením

Památné místo Budeč, základy původního kostela

Budeč, hřbitov, hrob Karla Slavoje Amerlinga

Budeč Rotunda

Budeč celý kostel i s rotundou

Zvonička u rotundy v Přední Kopanině

Památný strom někde

170

40

210

33.

24

170

227

98

V10° ——— |

V12° ——— |

~~40~~ ——— |

drážková 50
45 |
98

medajl. + ~~bran~~ |
~~bez~~ bran.

kur. stehno |

M 10° ——— |

Restaurace Na Růžku v Přerově nad Labem

U Drahůšky
BABI s.r.o.
Politických vězňů 14
252 62 Horoměřice
IČO: 07628200 DIČ: CZ07628200

UH2023001140
19.3.2023 14:08:13 Stůl: R5

Účtenku vystavil: Jitka

Placeno: Kartou

položka	cena
1 ks Tatarka (25 Kč)	25 Kč
1 ks Birell Pomelo 0,5l (48 Kč)	48 Kč
1 ks Birell Pomelo 0,3l (38 Kč)	38 Kč
1 ks Krokety (39 Kč)	39 Kč
1 ks Smažený květák (99 Kč)	99 Kč
DPH	základ
10%	226,32 22,64 249

Celkem 249 Kč
10,83 €

Děkujeme za návštěvu u Drahůšky.
Těšíme se na Vás!

STORYOUS.

U Drahůšky
BABI s.r.o.
Politických vězňů 14
252 62 Horoměřice
IČO: 07628200 DIČ: CZ07628200

UH2023001141
19.3.2023 14:08:27 Stůl: R5

Účtenku vystavil: Jitka

Placeno: Hotově

položka	cena
1 ks Horké maliny s van. zmrzlinou (79 Kč)	79 Kč
1 ks Řeporyje polotmavá 12° 0,5l (55 Kč)	55 Kč
DPH	základ
10%	121,82 12,18 134

Celkem 134 Kč
5,83 €

Děkujeme za návštěvu u Drahůšky.
Těšíme se na Vás!

STORYOUS.

Restaurace U Drahůšky v Přední Kopanině

© Hell's Tour_{club} 2023
Dig & Lek
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz